

Mundsørigheden af de Tjenester, som ydes af disse bestedne Statstjenere; men der er en anden Sammenstilling, som jeg ikke kan faae Dinene fra. Man bevilger med stor Mundhaandethed en Million til at formindſte Tabet for enkelte Private og Kommuner, som have været uheldige ved at indlade sig paa et Jernbaneforetagende, der ikke har viist sig fordelagtigt. Det har man ingen Betænkning ved; det har Statskassen Raad til; det tror man at kunne gjøre uden Betænkning ligeoverfor Skatteyderne; men derimod at yde Statens Tjenere det fulde Bederlag, som de efter alle Omſtændigheder maatte have et naturligt Krav paa, det vil man vægre sig ved. Mon det er denne Decourt, som man saaledes vil tage fra disse Embedsmænd, man vil have anvendt til at bringe ind i Aktionærernes Lomme? Dersom det er saa, maa jeg ſige: Det er ikke tilstrækkeligt, thi det er meget Nere, der ſtal gaa til Aktionærerne, end det, man saaledes vil berøve Embedsmændene, medens man vil være saa naadig dog at indrømme en Del af disse Embedsmænd, ganske viist ikke Alt, hvad de med Føje have gjort Regning paa, men dog en væsentlig Anpart deraf. Det vil man være villig til, hvorimod der er Andre, som man beſtemt vil affære deraf. Det Spørgsmaal, der deſværre saaledes praktiſt taget foreligger os nu, er jo dette: Stulle vi tillade disse, som man saaledes vil unde Noget af det, der tilkommer dem, ſtulle vi tillade dem at modtage dette for iſſor, eller ſtulle vi holde faſt ved, at alle de, der, efter hvad der er paſſeret, maatte have kunnet gjøre Regning paa at erholde det, der her er Spørgsmaal om, ſtal man gjøre Paastand paa, at disse alle ſtulle fyldeſtjøres, hvad der jo efter alle de foreliggende Omſtændigheder maa antages at ville betyde det Samme ſom, at ſlet Ingen vil blive fyldeſtjøret. Jeg tilſtaar, at det for min hele Lanſegang ſtiller sig saaledes, naar man tager Sagen ganske jævnt og ſimpelt, at jeg ikke kan være i Tvivl om, hvorledes jeg burde ſtemme; thi jo mere man er overbevist om, at det er en retfærdig Sag, her er Tale om, jo mere man er overbevist om, at man gjør virkelig Uret, naar man negter de Paagældende det, de tidligere have havt, deſto mere maa man jo ogsaa komme til at tage i Betænkning at hindre en Del af dem fra at komme til deres Ret, ſelv om man ikke kan ſtaffe dem alle den. Man maa føle en stor Betænkning ved at ſtulle bidrage til, at Nogle ikke erholde det, man anſer for at tilkomme dem med Rette, og der kan jo ikke være Tale om, at der ſtulde være nogen Solidaritet mellem disse Perſoner; der kan jo ikke være Tale om, at de ſtulde kunne betragtes ſom et ſluttet Selſkab, hvor den Ene ſtulde ſtaa Laſt og Braſt med den Anden. Det vilde jo i Virkeligheden være ganske urimeligt, om Nogen, fordi han ikke ſaar, hvad der tilkommer ham, derfor vilde beklage sig over, at Andre ſtete deres Ret. Men, ſiger man, Sagen ſtal ikke være afgjort

hermed. Der ſtal gjøres nye Forſøg paa, om det dog ikke ſtulde være muligt at bringe det iſtand, hvad Retfærdighed kræver. Disse Forſøg ſtal man ikke ophøre med; man ſtal, eſterat man har gjort det iſſor forgjæves, og endnu ogsaa iaar har gjort det atter forgjæves, forny dette Forſøg endogſaa allerede iaar; og ſtulde Forſøget ikke lykkes i denne Sæſſion, ſtal man blive ved i de følgende Sæſſioner, indtil det engang opnaas. Deri er jeg fuldtændig enig. Man maa ikke blive træt i ſaa Henſeende, og man maa haabe, at dog engang Overbeviſningen om, hvad Retfærdigheden kræver, maa trænge igjennem. Men imidlertid, indtil denne Overbeviſning er trængt igjennem, indtil det lykkes, hvad man ønsker, vil jo Udeblivelsen af det, ſom burde være ydet allerede iſſor, være et stort Savn. Allerede det, at det ikke er blevet ydet i rette Tid, er et Unde, ſom ikke bør underværes. Men dernæſt, hvorfor ſtulde man ikke kunne modtage det, der nu kan erholdes? At modtage Udſrag paa en Gjæld er jo ikke at eftergive denne Gjæld. Hvad ſtal det i Grunden ſtade, at man modtager et Udſrag paa en Gjæld under fuld Reſervation af den hele Fordring? Har man maatte Evangsmidler til at ſætte ſin Billie her igjennem? Jeg kjender ingen ſaadanne. Men ſtulde man have ſaadanne Evangsmidler, ſer jeg ikke, hvorfor de ikke ſtulde være lige ſaa stærke til at ſaae Reſtgiælden indbragen, ſom de kunde tænkes at ville være til at ſaae den hele Gjæld. Men har man ingen Evangsmidler — og jeg tror det, ſom ſagt, ikke; jeg veed ikke, at man har andre Midler end dem, ſom beſtaa i at ſøge at ſtaffe den Overbeviſning Indgang, at her er en Pligt, ſom ikke længere bør tilſidesættes — ſer jeg i Virkeligheden ikke, hvad Skade det kunde gjøre, om man foreløbig modtog, hvad der nu allerede er Overbeviſning om, at man bør yde, i Gaar om, at denne Overbeviſning ſenere vil trænge ind til at omfatte Alt, hvad den bør omfatte. Dertil, det forekommer mig, at man giver Sagens Modſtandere et Vaaben ihænde, ſom de ganske viist ikke ville undlade at benytte, naar man ikke gjør dette. Det er et Argument, ſom ligger overmaade nær, at Landſtinget jo maa ſynes ikke at have en ſaa overmaade ſtærk Overbeviſning om, at der her virkelig er en Trang tilſtebe, ſom nødvendig maa afhjælpes, naar det ikke tager i Betænkning at forhindre dem, ſom allerede nu kunne ſaae deres Savn afhjulpet, fra at ſaae det. Jeg er overbevist om, at dette Argument vil — med Urette — blive benyttet, og jeg tror ogsaa, at det vil gjøre et Indtryk, ſom ikke vil være heldigt. Jeg tilſtaar derfor, at for mit Vedkommende vil jeg, hvormeget jeg end beklager, at det er kommet til, hvad det nu er, da det ſynes mig, ſom om Intet mere er muligt at opnaa, ſom Sagen nu foreligger, være tilbøilig til at ſtemme for det af det allerede Mindretal ſtullede Forſlag. Der er kun een Omſtændighed,